

Tässä Vampyyrien Juoksun prologi. Olen suunnitellut ja kirjoittanut tämän tarinan joskus aiemminkin ja julkaissut osat tälle sivulle, mutta siitä on kulunut jo useampi vuosi, joten päätin kirjoittaa tarinan uudestaan. Minulla on ollut viimeaikoina hankaluuksia kirjoittamisen ja motivaation kanssa ja toivon, että pääsen taas kunnolla kirjoittamisen makuun, kun palaan niin sanotusti juurille. Tämä tarina on ensimmäinen jota olen koskaan vakavissani työstänyt. Ehkä olen oppinut uusia asioita sitten sen kun kirjoitin tätä viimeksi, ehkä en. Joka tapauksessa teen parhaani ja yritän päästä takaisin kirjoittamisen makuun. Toivottavasti viihdytte. Vampyyrien Juoksu - Prologi Aaron kohotti suuren kirveen päänsä yläpuolelle ja löi. Raskaan kirveen terä halkaisi puuhalon keskeltä poikki kuin tyhjää. Aaron pyyhki hikeä otsaltaan ja antoi kirveen pudota takapihan nurmikolle. Hän oli vasta kymmenen vuotta vanha ja joutui jo nyt opettelemaan elämään yksin. Oli vain ajan kysymys milloin sairaus veisi Aaronin äidin hengen ja hänestä tulisi orpo. Turhautuneena Aaron nosti puuhalon puolikkaat maasta ja pudotti ne melkein täyteen koriin. Hän käveli puukori kädessään pienen kotitalonsa takapihan portaiden luokse ja istuutui alimmalle portaalle. Istuessaan portaalla hän kaivoi kenkäänsä kärjellä pehmeää nurmikon peittämää maata. Aaron odotti, että kylän parantaja poistuisi yläkerran huoneesta, jossa hänen äiti makasi ja teki kuolemaa. Mary oli sairastunut kaksi kuukautta aiemmin. Ensin hänelle nousi matala kuume ja hänellä oli ollut flunssainen olo. Mutta sitten kuume jatkoi nuosuaan yhä korkeammalle, kunnes Maryllä ei enää ollut voimia nousta sängystä ylös. Mitkään lääkejuomat tai yrtit eivät kohottaneet hänen kuntoaan, eikä kukaan ei osannut sanoa, mikä häntä vaivasi. Ei edes kylän parantaja. Ilman kahta parasta ystäväänsä Aaron ei olisi selvinnyt näistä vaikeista ja masentavista ajoista. Joka päivä ja joka tunti Aaron odotti väistämätöntä. Vain Joshin ja Brittin seura esti häntä hajoamasta lopullisesti. He pitivät Aaronille seuraa aina kun vain pystyivät ja heidän läsnäolonsa oli ainoa asia, joka sai pienen pojan yrittämään ja jatkamaan. Aaron tuijotti aurinkoisen takapihan poikki synkkään ja tuuheaan metsään, joka alkoi heidän takapihan rajalta. Hän irrotti katseensa metsän varjoista ja katsoi takapihan oikealla laidalla seisovan saunarakennuksen suuntaan kuullessaan laahaavia askeleiden ääniä. Aaron kuuli kuinka askeleet saivat maassa lojuvat värikkäät puunlehdet kahisemaan. Seuraavassa hetkessä Aaron näki Joshin ilmestyvän esiin saunarakennuksen takaa. Aaron hymyili heikosti nähdessään parhaan ystävänsä. Josh käveli pihan poikki Aaronin luokse toisessa kädessään pitkä puukeppi ja toisessa puukko, jonka hän oli saanut lahjaksi äidiltään. Josh on aina nauttinut volemisesta ja muusta rakentamisesta. Hän on aina ollut taitava käsistään, ja Aaron on ollut siitä aina hieman kateellinen. Aaron ei ollut omasta mielestään missään hyvä. "Mitä kuuluu?" Josh kysyi ja istuutui portaille Aaronin viereen. "Onko uutisia?" Hän kysyi, ja Aaron pudisti päätään. Josh nyökkäsi ymmärtäväisesti ja painoi puukkonsa puukeppiä vasten. Josh oli luultavasti ainoa Aaronin tuntema ihminen joka ymmärsi hänen tilanteen. Josh oli itsekin menettänyt oman äitinsä. Se tapahtui muutamaa vuotta aiemmin, kun heidän pieni perhe oli ollut matkalla Basiliin. Lähimpään suurkaupunkiin, joka siitä maailmankolkasta löytyi. Perheen ollessa matkalla pois kaupungista, pimeän noita hyökkäsi heidän kimppuunsa ja ryösti heidät. Josh ja hänen isä selvisivät tapahtuneesta vammoitta, mutta perheen äiti menetti henkensä. Oli siis selvää, että Josh vihasi pimeän noitia ja velhoja normaaliakin enemmän. "Tuletko myöhemmin torille?" Josh kysyi ja painoi puukkonsa terän puukeppiä vasten. Sitten hän painoi ja työnsi. Yksi ohut suikale puuta lennähti auringon valaisemalle nurmikolle. "Miksi?" Aaron kysyi. "Etkö ole kuullut?" "Kuullut mitä?" "Kyläläiset ovat napanneet pimeän noidan." Josh sanoi jatkaessaan rennosti volemista. "Noita poltetaan roviolla tänä iltana. Siitä tulee mahtavaa." "Kai minä tulen." Aaron sanoi. Kylässä oli liikkunut huhuja, että lähettyvillä oli nähty pimeän noita. Sellaisia ei ole nähty Hamptonin kylän

lähettyillä kymmeniin vuosiin. Ensimmäiset huhut alkoivat liikkumaan noin viikko sitten, kun eräs naapuri kyläläinen tuli tapaamaan sukulaistaan Hamptoniin. Mies oli nähnyt metsässä vilauksen naisesta, joka oli pukeutunut kirkkaan punaisiin vaatteisiin, joihin pimeän noidat ja velhot yleensä pukeutuivat. Ensimmäisen ilmoituksen jälkeen ilmoituksia oli tullut tasaisin väliajoin lisää. Kukaan ei osannut sanoa, miksi pimeän noita tulisi niin lähelle pientä tuppukylää, joka sijaitsi keskellä suurta ja tiheää metsää. Keskellä ei mitään. "Tuleeko Britt sinne?" Aaron kysyi ja oli onnellinen tiedosta. Ehkä teloitus saisi hänen ajatukset edes hetkeksi pois hänen kuolevasta äidistään. "En usko." Josh sanoi. "Kyllä sinä tiedät minkälainen hän on. Ei voi sietää raakuuksia ja väkivaltaa." Takapihalle lankesi osittain huvittunut hiljaisuus. Molemmat pojat tunsivat Brittin hyvin ja tiesivät, että tyttö tulisi katsomaan teloitusta vain pakosta. Tyttö ei vahingoittaisi karpästäkään. Aaron katsoi Joshin vuoleman kepin päätä, joka alkoi olla terävä. Keppi alkoi näyttämään jo aseelta. Sillä saisi vakavaa vahinkoa aikaan, jos sillä iskisi toista ihmistä. "Mitä sinä vuollat?" Aaron kysyi ohimennen. "Seivästä." Josh vastasi. "Siltä varalta, että joskus tarvitsen sellaista puolustaakseni itseäni tai läheisiäni." "Mutta ei täällä päin ole vampyyreitä." Aaron sanoi silmäkulmat koholla. "Ei sitä tiedä." Josh totesi. "Ei täällä päin pitäisi olla pimeän noitia tai velhojakaan. Mutta silti sellainen tänne eksyi." "Monelta teloitus alkaa?" Aaron kysyi. Hamptonin pienessä kylässä tapahtui vain harvoin, mitään normaalista poikkeavaa ja mielenkiintoista. Kylässä kävi vain harvoin ulkopuolisia ja jos kävi, niin he kävivät tapaamassa ystäviään tai sukulaisiaan. Mutta yleensä he kävivät ostamassa Hamptonin puusepän rakentamia tuotteita. Sanottiin, että Hamptonin kylän puuseppä oli sen alueen taitavin ja arvostetuin. Josh on aina haaveillut pääsevänsä isona puusepän pajalle töihin. Hän halusi oppia parhaalta ja olla joskus sitäkin parempi. Aaron katsoi taas suurta metsää pihan toisella puolella. Aaronin ja hänen äidin pieni koti sijaitsi aivan kylän reunalla. Koko Hamptonin kylä oli rakennettu keskelle valtavaa metsää, joka jatkui monta kilometriä jokaiseen mahdolliseen ilmansuuntaan. Kestäisi useampi tunti kävellä pelloille jotka sijaitsivat metsän rajojen ulkopuolella. "Kylän kellot soivat, kun teloitus lähestyy. En malta odottaa." Josh sanoi voitonriemuinen hymy kasvoillaan. Aaron sekä muut kyläläiset ja koko muu maailma vihasi noitia ja velhoja. Niin valkeita kuin pimeitäkin, mutta Joshin viha oli syvempää ja voimakkaampaa kuin muiden. Pimeän noidan takia hänellä ei ollut enää äitiä. Vaikka kyseessä ei ollut sama noita, Josh nauttisi tulevasta teloituksesta täysin rinnoin. Aaron lopetti nurmikon kaivamisen kengällänsä, kun poikien takaa kuului lähestyviä puujalan kopsahduksia. Kylän parantaja, jonka toinen jalka oli amputoitu, poistui vihdoinkin yläkerran huoneesta. Puujalan kopse pysähtyi talon takaovelle, ja sitten vanha ja valkopartainen parantaja työnsi päänsä takaovesta ulos. Vanha mies etsi katseellaan Aaronia, joka kääntyi katsomaan portaiden yläpäähän. "On aika." Parantaja sanoi Aaronille, jonka mahassa muljahti. "Suosittelen, että käyt sanomassa hyvästit. Tämä saattaa olla viimeinen mahdollisuus siihen." Aaron jännittyi. Hän ei voinut uskoa, että se mitä hän oli kauhulla odottanut useamman viikon ajan, lopulta toteutuisi. Aaron yritti saada liikettä niveliinsä, mutta hänellä oli turtunut ja voimaton olo. Hänen raajansa tuntuivat siltä kuin ne olisivat täyttyneet betonilla. Aaron sulki silmänsä, jotta kyyneleet eivät valuisi. Hän teki parhaansa ja yritti pitää itsensä kasassa. Aaron tunsu Joshin käden käsivarrellaan. "Mene vain. Minä odotan täällä." Josh sanoi ja katsoi ystäväänsä surullisena. Aaron nyökkäsi ja nousi vapisevin jaloin seisomaan. Hän pakotti itsensä ottamaan askeleen ja sitten toisen portaita ylös kohti ovea, jonka takana oli olohuone. Kävellessään olohuoneen poikki Aaron yritti hyväksyä, että hän asuisi tulevaisuudessa talossa yksin. Koko hänen elämänsä ajan hän oli asunut pienessä talossa kahdestaan äitinsä kanssa. Ensimmäisinä vuosina talossa oli ollut heille molemmille tarpeeksi tilaa, mutta viime vuosina tilaa oli ollut liian

vähän. Aaron leikki ja vietti aikaa mielummin joko ulkona tai Joshin kotona, joka oli yksi Hamptonin kylän suurimmista. Joshin isä oli yksi kylän vanhimmista ja rikkaampi kuin suurin osa muusta kylästä. "Minä käyn nopeasti toisen potilaan luona. Tulen pian takaisin." Kylän parantaja sanoi ja poistui eteisen ovesta ulos aurinkoiseen ja lämpöiseen ilmaan. Sitten hän katosi oven sulkeuduttua näkyvistä. Kauniista ja aurinkoisesta säästä huolimatta Aaronilla oli kylmä olo. Hän asteli olohuoneen poikki eteiseen ja sieltä kapeita ja jyrkkiä portaita pitkin yläkertaan missä oli yksi huone. Normaalisti yläkerran huone oli Aaronin makuuhuone, ja Mary nukkui olohuoneessa pienemmällä sängyllä. Mutta koska viime aikoina Maryllä oli ollut niin huono olo, että hän ei päässyt sängystä ylös, hän oli nukkunut ja maannut yläkerran huoneessa, missä oli hämärämpää ja mukavampi sänky. Aaron sekä kylän parantaja tekivät parhaansa, jotta Maryllä olisi mahdollisimman mukavat oltavat. Viimeisten viikkojen aikana Aaron oli oppinut vihaamaan yläkerran huonetta. Siellä oli koko ajan verhot kiinni, koska valo särki Maryn silmiä, ja ainoa valo huoneeseen tuli muutamasta kynttilästä, joita Aaron joutui vaihtamaan useaan kertaan päivässä. Huoneessa pystyi vaistoamaan ja melkein haistamaan lähestyvän kuoleman. Vain kuumana höyryävä lahomatriatee, jota oli koko ajan yöpöydällä helpotti kalman hajua. Aaron avasi huoneen oven ja näki äitinsä, joka makasi heikkona ja luissevana paksun peiton alla. Hän tärisi joko kylmästä tai heikkoudesta. Luultavasti molemmista. Yöpöydällä oli kuumana höyryävä muki, josta kohosi lahomatrialta tuoksuvaa höyryä. Teki pahaa nähdä oma äiti niin huonossa kunnossa. Välillä Aaron vältteli huonetta ja teeskenteli, että kaikki oli hyvin, mutta lopulta totuus iski aina vasten kasvoja. "Hei." Mary sanoi kuivalla ja rahisevalla äänellä. Hänen puhe kuullosti siltä, että jokaisen äänen päästäminen oli kivuliasta ja vaati normaalia enemmän voimia. "Hei." Aaron sanoi ja istuutui sängyn vieressä olevalle jakkaralle. Hän ei tiennyt mitä ajatella tai minne katsoa. Hän ei tiennyt edes, että mitä tuntee. Surua? Vihaa? Pelkoa? Turhautumista? "Sinä olet hyvä poika." Mary sanoi ja yritti kohottaa tyynyllään, mutta hänellä ei kuitenkaan ollut siihen voimia. Mary lyhistyi takaisin makuuasentoon ja alkoi yskimään. Muutama punainen veripisara lensi hänen peitolleen. "Älä mene." Aaron sanoi ja huomasi nousevansa seisomaan. "En pärjää ilman sinua." "Kyllä sinä pärjää." Mary sanoi lempeästi. "Olet vahvempi kuin uskotkaan." "Enkä ole!" Aaron korotti ääntään ja vahingossa potkaisi jakkaransa nurin. "Tämä on epäreilua!" Hän huusi. Monta viikkoa pakkaantuneet tunteet purkautuivat yllättäen. Aaronin tuntema viha ja turhautuminen räjähti ulos. Hänen ei ollut tarkoitus potkaista jakkaraa nurin tai alkaa huutamaan äidilleen. Ei ollut Maryn vika, että hän sairastui. Mutta Aaron tarvitsi jotain johon kohdistaa turhautumisensa. "Rauhoitu, hyvä poika." Mary sanoi ja katsoi Aaronia suoraan silmiin. Katsoessaan äitiään takaisin, Aaron onnistui rauhoittumaan. Hän tasoitti hengityksensä, joka oli kiihtynyt, ja nosti kaatuneen jakkaran ylös. Aaron istuutui sille häpeillen äkkinäistä tunteiden purkausta. "Olen pahoillani." Hän asnoi hiljaa ja katsoi lattiaa. "Älä ole pahoillasi." Mary sanoi ääni täynnä ymmärrystä. "Sinulla on täysi oikeus tuntee, mitä ikinä tunnetkin. Mutta lupaa minulle, että et anna vihan ja muiden negatiivisten tunteiden ottaa sinusta valtaa." Mary sanoi ja laski karheen kätensä Aaronin käsivarrelle. Aaron katsoi kättä, joka oli lähes kokonaan lihaton. Paperin ohuen ihon alla näkyi selvästi verisuonet ja luut. "Minulla on sinulle vielä kaksi viimeistä lahjaa." Mary sanoi ja yritti hymyillä. Hän kohotti heikon ja tärisevän kätensä ja osoitti sormellaan vieressä olevaa yöpöytää. Näytti siltä, että Mary käytti viimeiset voimansa pieneen eleeseen. Aaron avasi yöpöydän ylimmän laatikon ja otti sieltä esiin jotain pientä, kylmää ja kevyttä. Laatikossa oli hopeinen koru, jonka pitkästä ketjusta Aaron päätteli korun olevan kaulakoru. Hopeisessa ketjussa roikkui hopeinen pieni lintu, jonka siivet olivat tiukasti kyljissä kiinni. "Pidäthän sitä kaulallasi?" Mary sanoi hymyillen surullisesti. "Se merkitsisi minulle paljon." Aaron katsoi korua

hetken ja yritti samaan aikaan olla itkemättä. Hän yritti näyttää vahvalta äitinsä edessä. "Minä pidän." Hän sanoi ja laittoi korun roikkumaan kaulalleen. Aluksi höyhenen kevyt koru tuntui kylmältä hänen ihoaan vasten, mutta tunteeseen tottui nopeasti. Koru oli lähes painoton vaikka oli selvästi tehty hopeasta. "Lupaan sen." Aaron lisäsi ja tarkoitti sanojaan. Koru olisi ainoa muistoesine, joka hänellä olisi äidistään tämän kuoltua. "Siellä on vielä toinenkin esine." Mary sanoi ja nyökkäsi rohkaisevasti kohti lipastoa. Seuraava esine oli rasia, joka oli tehty harmaasta puusta. Rasian pinta oli kuin sileää silkkiä, mutta silti kovaa ja raskasta tekoa. Rasian sisälle mahtuisi helposti puolikas omena, ja kun Aaron ravisti rasiaa, hän tunsu sen sisällä jotain kovaa ja painavaa. Aaron tutki ja yritti avata rasian, mutta siinä ei ollut saumoja. Aaron ei keksinyt miten kukaan oli saanut laitettua sen sisälle mitään, kun sitä ei voinut edes avata. Sisällä olevan esineen saisi rasiasta pois vain hajoittamalla rasian. "Tuon rasian sisällä on jotain erittäin arvokasta ja vaarallista." Mary sanoi ja puhui nyt vakavammalla ja tuimemmalla äänellä. "Monet etsivät rasian sisältöä keinoja kaihtamatta. Sinun täytyy olla erityisen varovainen. Et saa näyttää rasiaa kenellekkään, etkä saa kertoa siitä kenellekkään. Se ei saa päätyä väärien henkilöiden käsiin. Ymmärrätkö?" Mary sanoi. "Et saa kertoa siitä kenellekkään." "Ymmärrän." Aaron sanoi eikä tiennyt, mitä tehdä omituiselle rasialle. Hän pyöritteli sitä hetken ajan käsissään ja laittoi sen sitten housujensa taskuun. Hän etsisi rasialle myöhemmin sopivan piilopaikan. Mary näytti rentoutuvan silmin nähden, kuin suuri taakka olisi vierähtänyt hänen harteiltaan. Siirtynyt äidiltä pojalle. "Mitä rasian sisällä on?" Aaron kysyi. "On parempi jos et tiedä. Riittää, että pidät rasian turvassa ja salassa." Mary sanoi äänensävyllä, joka sanoi, että asia oli loppuunkäsitelty. Aaron olisi halunnut kysyä lisää, mutta tunsu äitinsä sen verran hyvin, että tiesi, että ei saisi enempää vastauksia. Maryllä on aina ollut paljon salaisuuksia. Hän ei ole koskaan puhunut ajasta ennen kuin hän oli muuttanut Hamptoniin viimeisillään raskaana. Mary oli kertonut Aaronin isästäkin vain sen, että Aaronin isä oli lähtenyt länteen taistelemaan pimeään noitia ja velhoja vastaan ja saanut surmansa siellä. Aaronin isän kuoleman jälkeen Mary halusi aloittaa uuden elämän uudessa paikassa, ja hän valitsi Hamptonin. Ajatus äidin kuolemasta tuntui pahalta. Aaron ei saisi koskaan tietää äitinsä menneisyydestä. Hän oli aina ajatellut, että kuulisi aikuisena lisää äitinsä elämästä, mutta aika ei riittänyt. Aaron oli vasta kymmenen vuotta vanha ja hänen äitinsä kuolisi jo nyt. Hänen molemmat vanhempansa olisivat pian kuolleita, ja Aaronista tulisi orpo. Mary sai uuden kivuliaan yskän puuskan, ja peitolle lensi muutama veripisara lisää. Karhea ja kuiva yskiminen kuullosti kuin kidutukselta. Aaron yritti olla kuuntelematta tuskaisia ääniä ja tuijotti taas puista lattiaa. Kun yskiminen taas lakkasi, Mary pyysi lisää lahomatria teetä. Aaron nousi jakkaraltaan ja otti yöpöydältä kuumana höyryävän mukin käteensä. Mukista kohoava yrttinen tuoksu levisi ympäri huonetta ja Aaron melkein tunsu pelkästä hajusta sen vaikutuksen. Mutta vaikka lahomatria oli voimakas kipua lievittävä yrtti, se auttoi Maryä vain lievästi. Aaron laski kuuman mukin varovaisesti äitinsä huulille ja kallisti sitä. Aaron läikytti vahingossa kuumaa juomaa Maryn poskille. Aaron nosti mukin pois äitinsä yläpuolelta ja kirosi hiljaa itsekseen. Aaron ei pystynyt auttamaan äitiään. Ei edes sen vertaa, että saisi kaadettua lahomatria teetä tämän suuhun. Aaron ja Mary istuivat hiljaisuudessa. Kuului vain Maryn rahiseva hengitys. "Sinä olet hyvä poika." Mary rikkoi hiljaisuuden. "Älä anna sen muuttua. Jos olet surullinen tai vihainen niin ole. Mutta muista, että tämä ei ole maailman loppu. Haluan, että elät pitkän ja iloisin elämän, vaikka en olekaan enää osa sitä. Ymmärrätkö?" Mary sanoi, ja Aaron nyökkäsi. Aaron ei kuitenkaan tiennyt pystyisikö siihen. "Sinulla on yhä Britt ja Josh. Sinä et jää yksin. Muista se. Joshin isäkin on luvannut auttaa sinua parhaansa mukaan." Aaron oli juuri vastaamassa, kun se tapahtui. Mary sai pahimman yskänpuuskan siihen mennessä ja yski ja alkoi kouristelemaan. Paniikissa Aaron nousi tuoliltaan ja kumartui äitinsä ylle. Aaron tarttui

äitiään olkapäistä kiinni ja ravisti kevyesti. Hetken päästä Mary lakkasi yskimästä ja valahti sängylle veltoksi. "Apua!" Aaron huusi, vaikka ei tiennyt oliko lähettyvillä ketään, joka voisi auttaa. Mary ei reagoinut enää mihinkään. Yläkerran huoneen ovi aukesi ja puujalkainen kylän parantaja astui huoneeseen. "Aaron. Olen pahoillani, mutta on sen aika." Parantaja sanoi, ja Aaron katsoi velttoa äitiään vielä viimeisen kerran. Sitten hän ryntäsi silmät täynnä kyyneleitä kapeita portaita pitkin alakertaan. Eteisessä hän päätti poistua talosta etuoven kautta vaikka Josh odotti häntä takapihalla. Aaron ei halunnut nähdä sillä hetkellä ketään. Ei edes parasta ystäväänsä. Hän halusi olla yksin. Aaron melkein hölkkäsi etupihan nurmikon poikki kylän mukulakivikadulle ja kääntyi vasemmalle. Hän antoi jalkojensa viedä häntä eteenpäin, eikä hän tiennyt minne oli menossa. Jossain vaiheessa Aaron huomasi lähestyvänsä kylän vanhimpien kartanoa, joka oli kylän suurin ja hienoin rakennus. Aaron näki hienon koristellun aidan toisella puolella vanhimpien kartanon takapihan, jonka perällä oli kylän vanhimpien hautausmaa. Hautausmaa jonne kylän vanhimmat ja heidän perheen jäsenet haudattiin oli kooltaan paljon pienempi kuin tavallisten kyläläisten hautausmaa, joka sijaitsi kylää kiertävässä metsässä. Vanhimpien hautausmaa muistutti enemmän puutarhaa kuin hautausmaata. Aaron käveli tiedostamattaan kartanon seinän viereen ja istuutui nurmikolle selkä rakennuksen punaista seinää vasten. Aaron puristi päänsä käsiensä väliin ja yritti estää itseään hajoamasta. Melkein kaksi kuukautta hän oli odottanut tätä päivää. Kaksi kuukautta piinaavaa odottamista. Siitä huolimatta äidin kuolema tuntui pahemmalta kuin hän oli osannut odottaa. Aaron ei tiennyt kuinka kauan istui siinä. Hänen ajantajunsa ei toiminut kunnolla, ja Aurinko oli ehtinyt liikkua melkein koko taivaan halki. Aaron halusi vain, että päivä päättyisi ja hän pääsisi nukkumaan. Ehkä aamulla, kun hän heräisi, hänen äiti olisikin terve ja voimissaan. Elossa ja täynnä energiaa tekemässä hänelle aamupalaa. Aaron mulkoili ohikulkevia ihmisiä, jotka juttelivat ja nauroivat iloisina. Osa kyläläisistä vaikutti olevan jostain syystä innoissaan, eikä Aaron käsittänyt, miten kukaan pystyi olemaan iloinen tässä kamalassa ja kurjassa maailmassa. Mikään ei olisi enää tämän jälkeen entisellään. Lopulta hiljaisuuden rikkoi kovat kellon äänet. Aaron havahtui omista synkistä ajatuksistaan, ja katseli hetken ajan ympärilleen. Meni hetki ennen kuin hän muisti pimeän noidan, joka oli napattu kylän lähettyviltä. Pian ihmisiä käveli Aaronin ohitse kohti kylän toria, missä oli koroke, jota käytettiin teloituksiin, vaikka koroketta ei olekaan tarvittu vuosikausiin. Aaron pakotti itsensä seisomaan ja lähti seuraamaan ihmismassaa, joka suuntasi torille. Aaron oli varma, että tapaisi Joshin siellä. Josh ei jättäisi noidan teloitusta väliin kirveelläkään. Britt tuskin tulisi paikalle, sillä hän vihasi muiden kärsimystä ja tuskaa, vaikka kyseessä olisikin saastainen pimeän noita. Kun Aaron saapui torille se oli täpötentäynnä ihmisiä, eikä Aaron ole koskaan nähnyt niin montaa ihmistä yhdessä paikassa samaan aikaan. Hän etsi Joshia katseellaan ja näki ystävänsä kävelevän paikalle katse korkealla ja rinta koholla. Aaron meni Joshin luokse ja he yrittivät parhaansa mukaan liikkua ihmismassan poikki mahdollisimman lähelle koroketta, sillä heillä oli vaikeuksia nähdä aikuisten takaa kunnolla, mitä korokkeella oli tapahtumassa. Kun pojat pääsivät etummaiseen riviin, he näkivät kuinka kolme rehtiä miestä talutti punaisiin pukeutuneen pimeän noidan korokkeelle. Noidan pään päälle oli heitetty huppu, joten hän ei nähnyt edessään avautuvaa näkymää. Noita ei nähnyt kaikkia niitä iloisia ja odottavia katseita, jotka seurasivat tilannetta tiiviisti. Ensimmäisen korokkeen päällä oli toinen matalampi koroke jonka keskellä oli paksu ja korkea paalu johon noita sidottiin kiinni. Paalun ympärille oli kerätty kuivaa heinää ja muuta helposti syttyvää tavaraa. Pimeän noita poltettaisiin hengiltä. Jos kyseessä olisi valkea noita tai velho, hänet hirtettäisiin, sillä valkeat noidat ja velhot kestivät tulta. Mutta pimeän noidat kuolivat liekkeihin niin kuin tavallisetkin ihmiset. "Minä vihaan tätä." Kuului pienen tytön ääni Aaronin viereltä. Aaron katsoi yllättyneenä

äänen suuntaan ja näki Brittin seisovan vierellään silmät punaisina, kuin hän olisi juuri itkenyt. "Miksi sitten tulit tänne?" Aaron kysyi. Josh, joka seiso i Aaronin toisella puolella ei ollut huomannut Brittin tuloa. Josh keskittyi niin tiiviisti korokkeeseen ja pimeän noitaan, että ei huomannut enää mitä ympärillä tapahtui. "Isä pakotti." Britt sanoi ärsyyntyneenä. "Hänen mielestään minun on parempi nähdä maailma sellaisena kuin se on, eikä elää omassa täydellisessä mielikuvitus maailmassani. Hän sanoi, että minun on aika alkaa tottumaan siihen, että tämä maailma on paha ja julma." Brittin äänessä kuului inho, eikä Aaron sanonut siihen mitään, vaikka osittain ymmärsikin Brittin isää. Maailma oli paha ja väkivaltainen paikka eivätkä siellä hyvät pärjänneet yhtä hyvin. Joshin isä, joka oli yksi kylän vanhimmista nousi itsekin korokkeelle ja pysähtyi huputetun pimeän noidan viereen kädessään palava soihtu. Hän katsoi paaluun sidottua noita inhoten ja sylkäisi tämän jalkoihin. Sitten hän kääntyi katsomaan kyläläisiä ja levitti kätensä sivuille. "Hyvät Hamptonilaiset!" Joshin isä puhui kovaan ja kuuluvaan ääneen. Hän kohotti soihdunkin ilmaan. "Minulla on ilo ilmoittaa teille, että kylämme lähettyvillä liikuskellut pimeän noita on saatu kiinni." Hän nyökkäsi paaluun sidottua noita päin. "Tänä iltana me pistämme hänelle lopun. Pimeän noidat ja velhot ovat sadistisia ja vaarallisia. Onneksemme saimme tämän yksilön kiinni ennen kuin hän ehti aiheuttaa kylällemme vahinkoa." Koko torillinen ihmisiä alkoi taputtamaan, ja Josh hurrasi kovempaa kuin kukaan muu paikalla olija. Aaron vilkaisi Brittiä, joka oli yhä paikalla, mutta katsoi koko ajan pois päin korokkeesta ja noidasta. Aaron näki myös Brittin isän, joka vahti sivummalla, että Britt pysyi paikoillaan ja katsoi teloituksen. Brittin isä oli kylän teurastaja ja tottunut vereen ja kuolemaan vaikka kyseessä olikin yleensä eläimiä eikä ihmisiä. Joshin isä jatkoi puhumista. Hän puhui siitä kuinka vaarallisia pimeän noidat ja velhot olivat ja minkä takia oli elintärkeää, että heidät teloitettiin ja kitkettiin pois tästä maailmasta mahdollisimman nopeasti. Noidat ja velhot olivat kuin myrkyllisiä kasveja jotka levisivät ja myrkyttivät koko maan jos niiden annettiin olla rauhassa. Niin valkeat kuin pimeätkin noidat ja velhot täytyi kitkeä. Joshin isä muistutti myös, että vaikka valkeat noidat ja velhot elivätkin omissa piiloissaan, uhka oli siitä huolimatta todellinen. Oli vain ajan kysymys milloin he ottavat mallia pimeän noidista ja velhoista ja päättävät poistua piiloistaan ja vallata koko maailman. Joshin isä tarttui noidan päässä olevaan huppuun ja veti sen pois. Punaisiin pukeutunut pimeän noita hymyili ja irvisteli, kuin raivotautinen eläin. Noita ei näyttänyt pelkäävän lähestyvää kuolemaa eikä tuskaa. Noita näytti melkein nälkäiseltä haravoidessaan ihmismassaa katseellaan. Noita ei kirkunut, kun Joshin isä laski palavan soihdun niin, että sen liekit nuolivat kuivaa heinää noidan ympärillä. Liekit leimahtivat nopeasti ja kohosivat muutamassa sekunnissa nuolemaan noidan punaisen viitan helmaa. Liekkien koskettaessa noidan ihoa, noita alkoi nauramaan ja nauru jatkui tämän kuolemaan saakka. Kun noidan nauru lakkasi ja hänen hiiltynyt ruumis ei enää liikkunut, kaikki alkoivat taputtamaan ja keskustelemaan kiihkeästi keskenään. Kaikki muut paitsi Britt, joka oli poistunut paikalta kesken teloituksen. Brittin isä vilkuili vihasena ympärilleen luultavasti etsien tyttärtään, joka oli rikkonut lupauksensa pysyä paikoillaan. Josh sen sijaan hymyili erittäin leveästi. Hän tuijotti hiiltynyttä pimeän noidan ruumista voitonriemuisena, puristaen aiemmin vuolemaansa seivästä. Kun tilanne rauhoittui ja ihmiset alkoivat poistumaan paikalta, Aaron muisti taas mikä häntä odotti kotona. Hetken ajan hän oli saanut muuta ajateltavaa, mutta enää hän ei voinut sivuuttaa todellisuutta. Hän kohotti kätensä ja kosketti kylmää hopeista lintukorua kaulallaan. Hän varmisti myös, että omituinen rasia, jonka hän oli saanut äidiltään viimeisenä lahjana oli yhä turvassa hänen taskussaan. Rasia oli tallessa ja matkalla kotiin Aaron pohti sille sopivaa säilytyspaikkaa. Aaron oli varma, että tätä päivää hän tuskin koskaan unohtaisi.